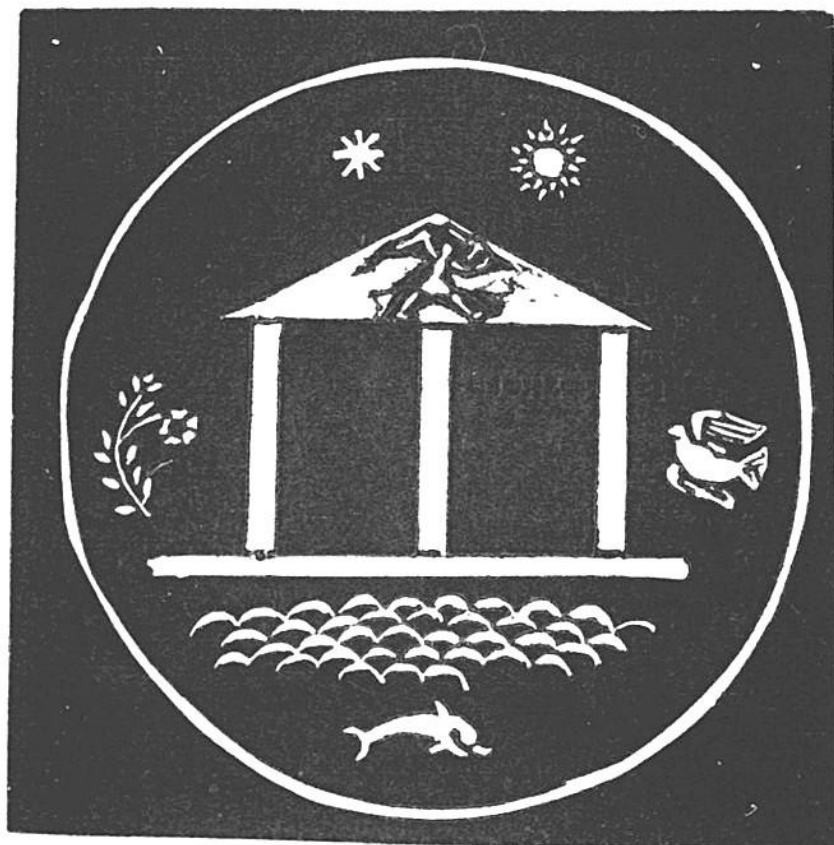

LITORAL

An. II. Decem. 1940. Nr. 9

Înscris în Registr. Publ. Periodice al Trib. Constanța S. I. sub Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Director Proprietar și Redactor responsabil: Dumitru Olariu. Redacția și Ad-ția: Constanța, str. Scarlat Vitrnav 26.- Apare lunar.

CORIAMBI

Alba scoică a lunii, molcumă navă,
Sacru lunecă peste albastre meleaguri,
ca pe lesbica liră mina Euterpei —
cătrec boltă cind seara imnuri instrună.

Lasă-ți, candidă lună, magică lună,
părul tău de nocturne, proaspete alge,
în această nespuse de tainică oră,
peste umerii tineri, dragostei veghe.

Lingă fruntea de stinci melodică marea
falduri sfișie dirz în aprige lespezi ;
goelanzii în sbor prelung infioară
șarmii negrului pont, cu țipete stranii.

Vaste singurătăți, amare cuprinsuri,
vag hotar de cenușă verde — pelinii,
singuri stăpinitori de stepe și pace,
mai cutează tirziu sub Urse să crească.

Uite, Publia, triste miinile toamnei
cum despoaie salcimii frunză cu frunză ;
răsvrătită zadarnic, marea la țarmuri
sună cloapete reci de moarte meduze.

IOAN MICU

PĂSTORUL

Coboară vise alene peste vrăjita stină
Cind oile dorm, semne culese din poiene,
De magul ce prin strungă descinteecele mină,
Torcind mioare albe cu somnul printre gene.

Așa, în vis de aur se toarce scumpa lină
Din raiul Hesperidei, cind palida Selene
Își lunecă pe creste cortegii lungi de brumă
Prin cetine aprinse de argintii troene,

Sunt oile, ce scris-au pe plafuri albe rune
În vis topindu-și fumul aulicei plutiri
Spre unde niciodată vreun astru nu apune.

Pletosul baci mai paște fuiuarele subțiri
De stele despletite, cind scintee nebune —
O turmă arzătoare a veșnicei rotiri.

HORIA STAMATU

RĂSFRÎNGERE

Amplă legănare de liane
Către un lăuntric țârm himeric,
Sufletul cu dorice coloane,
Murmură-mi-l tu prin întuneric.

Spune-mi că ciudata melodie
Ce străbate mările în fugă,
Poți, treziindu-mi valurile mie,
S'o răsfrîngi în mine ca o rugă;

Ca un imn șoptit de adincime
Zărilor albastre — să mă poarte
Aripa lui pină unde nime
N'a rivnit cindva așa departe.

Înfioară-mi astrele ce-și plouă
Muta frăgezime peste lume,
Peste noi văpaia ca o rouă,
Într'o revărsare fără nume.

DUMITRU OLARIU

ELEGIE PENTRU SFÎRȘIT

...iar într'o zi de început de farnă,
va fi decesul meu. Răsleț și trist,
uman de trist.

Tristețe ? Răsvărire ? Am fost cindva **romantic**.
Azi toate le privesc cu ochiu egal.
Că n'o să mai ascult sublime rime,
că ritmul clasic n'o să mă mai fure,
ar fi unicul gînd
și unica de rău părere.

Ci pentru visul ce mi l-am cioplit
în clipele prietene cu lutul,
mai cred senin, că va luci pe cer,
doar pentru mine 'n veci de veci,
o Stea...

C. SĂNDULESCU

CETATEA MEA

În patru vinturi mi-am clădit cetatea
pe-a zărilor cunună curcubee,
în naosul cîntărilor divine
din vers ce se destramă — epopee.

Umplutu-mi-am cărările cu rături,
purtînd pe umeri stele, bolți adînci,
ca furul prometete de foc sacru,
înlanțuit de aspre stînci.

Tinerii pași pe apele cerești
mi l-am purtat să string pentru cetatea mea
marmore albe: poarta înaltului
mă tot chema pe-albastre căi spre ea.

N. POSPAI

TU AI MURIT

Tu ai murit, iubita mea, de mult...
Te odihnești acum în sinul gîlei tari,
Sub tei, salcimi și oțetari
Ce-și cîntă slujba tristului lor cult.

Nici eu pe lume tot același nu-s...
Surd, toamnele cu cețuri cuxine,
Cu plumburii tăceri s'au furișat în mine
De cînd pe veci, iubita mea, te-ai dus.

Dar flacăra iubirei tale mari
Aprinde rugul sufletului iară,
Că uneori, în clipe lungi de seară,
Din întinericul de dincolo mi-apari.

De cînd te-ai dus, iubita mea, vestmintul
Elegiac mi-a îmbrăcat cuvîntul.

NICOLAE DUNĂ

Gravuri de C. GROSU

I NĂLȚARE

Am adincit in răni delung popas
Al febrei, precum imi fu orinda:
Pe-ai cerului talanți să-mi dau osinda
De-a mă 'mplini in morți cu inc'un ceas.

Supremele tristeți m'au cununat
Cuvintului cirac, slugar la cintec,
Să mingii vers cu plean astral pe pintec,
La porțile-i cind gem, cumînecat.

De-mi pasă 'n timple =atita grămădeală
De geme ce am rostuit frenetic,
Ai nopți lieuriei aprind ca'n feșnic
Și zorii-mi află fruntea in beteală.

Mă'nalt din azi; zăpoare de lumină
Fața-mi inundă și-adincese misterul
Întors in arcu limpede — cum cerul
Spre vrista-i de pruncie =adamantînă.

De-acu pot cuteza la poarta slăvii;
Pină la cea din urmă biruință,
Cu stihu-mi tai aripi din neființă
Și mă petrec prin piepturi și prin săbii.

AUREL DUMITRESCU

